

DVIJE GOSPODE

Mislim da se to dogodilo davno na jednoj proslavi rođendana. Moja mi je kuma s velikim oduševljenjem pričala o novom načinu molitve koju je upoznala u Dubravi kod franjevac a i zaključila: *"To sam tražila sve do sada i mislim da je to upravo ono što meni najbolje odgovara"*. Opisala mi je fra Mladena Hercega koji vodi grupu, održava seminare i pozvala me da se pridružim ako želim. U to vrijeme i ja sam bio u potrazi za svojim putem. Odmah sam došao na prvi seminar u Dubravu.

Razočarenje je bilo veliko, očekivao sam sve, samo ne to što sam tamo vidio. Riječi moje kume u koju sam imao veliko povjerenje da budem hrabar i strpljiv, malo su me umirile. *"Izdrži i vidjet ćeš da će se ta prva muka isplatiti"*, rekla je. Poslušao sam. Uslijedio je prvi seminar na Košljunu. Nakon prvog dana bilo mi je gotovo neizdržljivo. Zašto? Navikao da kod kuće cijeli dan radim poslove koje sam unaprijed isplanirao. Ovdje samo sjedim, buljim u zid, Bogu kradem dane i ništa od toga. Čemu sve to? Fra Mladen nam je u svojim predavanjima otvoreno i iskreno opisivao sva ta stanja i raspoloženja koja doživljavamo ili ćemo iskusiti na seminaru kao sasvim prirodna.

Svaki od nas treba sam odlučiti želi li ići tim putem. Nema prisile. Izaberem li put, izabrao sam i oštro kamenje na tom putu. No, svaki seminar na Košljunu bio je drugačiji, za mene sve podnošljiviji i lakši, a usudio bih se reći – sve korisniji i plodonosniji za moj napredak u duhovnom pogledu.

Da to malo slikovitije opišem....

Već dugo, dugo vremena posjećuju me dvije gospođe s namjerom da me gnjave i muče. Nikad ne dolaze istovremeno. Ranije bih se bunio, ljutio na njih, tjerao ih van, no danas otvorim vrata, porazgovaram, popijem kavu s njima nastojeći održati prijateljski odnos.

No, u zadnje vrijeme primjećujem da im se to uopće ne sviđa. Bilo im je zabavnije kad sam se sa njima svađao, ljutio na njih, kao da su u tome uživale i duže bi se zadržale. Jedna gospođa me gnjavila gotovo cijele godine, a posebno je bila naporna u zimskim mjesecima: došla bi s pojavom prve magle, kiše, snijega i nije odlazila do proljeća. Ja sam je prozvao DEPRESIJA. Prošle jeseni, a ni ove zime (prve zime koju takvu pamtim) nije se uopće pojavila, kao da je zaboravila moju adresu. Bože, koja je to sreća za mene. Osjetio sam pravu radost života! Veselim se svakoj sitnici, zahvaljujem za sve što me okružuje, ljude gledam drugim očima... Sve, baš sve se promijenilo nabolje.

A druga gospođa? Čim bi otišla ona prva, evo ti gospođe NERVOZE. Ta je u ruci držala bič i šibala me sad s jedne, sad sa druge strane, često puta gotovo za plakati. Što god bih napravio, kako god riješio problem, za nju nikad nije bilo dovoljno dobro, nikad savršeno. Prestao sam se svađati i s njom. Kad svrati, zamolim je da me pričeka vani, jer trenutno imam važnijeg posla. Uključim mobitel da alarmira tek za 25 minuta, udobno se smjestim na svoj stolac i utonem u tišinu svoje molitvene vježbe. Nakon vježbe u mojoj kući zavlada mir i zadovoljstvo, bez nepoželjnih gostiju.

A sada na posao, svakodnevnici.